

HỒI MỘT TRĂM HAI MƯƠI CHÍN

HÀN SINH ĐIỀU KẾ THUA VU LÃO

Phương Tú gật đầu nói :

- Được rồi ! Ngoài ra còn điều kiện gì nữa không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Chỉ có vậy thôi.

Lão thổ phào một cái nói tiếp :

- bấy lâu nay Phương Viện chúa đối với lão phu thật đã hậu tình. Nếu Viện Chúa không hạ độc vào mình lão phu thì đoạn thời gian này là một kỷ niệm sâu xa của chúng ta.

Phương Tú cười lạt nói :

- Nếu tiểu đệ không hạ chất độc vào mình Vu huynh thì e rằng toà sơn trang này khó mà lưu được Vu huynh.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Nếu đối đãi với nhau bằng tấm lòng thành thật chỉ ở một ngày còn hơn chung đụng mười năm giả trá.

Phương Tú khẽ thở dài hỏi :

- Việc đã qua rồi nhắc lại cũng bằng vô ích. Vu huynh còn muốn đưa ra điều kiện gì nữa không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Điều kiện của lão phu đã nói rồi, chỉ còn chờ lời phúc đáp của Viện Chúa.

Phương Tú nhìn thẳng vào mặt Tần Nhi hỏi :

- Người có điều kiện gì không ?

Tần Nhi đáp :

- Viện Chúa khách sáo quá ! Tiểu ty dù có điều kiện cũng không dám đưa ra trước mặt Viện Chúa.

Phương Tú gật đầu. Lão lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn Lý công tử thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Viện chúa là hung thủ chủ mưu sát hại song thân tại hạ. Tại hạ muốn giết Viện chúa để báo thù.

Hàn công tử nói ngay :

- Lý huynh mà giết Phương bá phụ của tiểu đệ, thì tiểu đệ không tin rằng các vị có thể rời khỏi nơi đây một cách bình yên.

Lý Hàn Thu cười nhạt nói :

- Đáng tiếc là lệnh bá phụ không phải chính tại hạ bắt được.

Hàn công tử hỏi :

- Nếu Lý huynh bắt được thì làm sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nếu Lý mỗ bắt được thì thử giết lão xem công tử có cách gì giết được Lý mỗ không ?

Hàn công tử hắng giọng một tiếng tựa hồ muốn nổi nóng. Nhưng đột nhiên gã nhẫn nại không nói gì.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vu Trường Thanh hỏi :

- Lão tiên bối ! Bây giờ chúng ta xử lý thế nào xin lão tiên bối quyết định.

Vu Trường Thanh đáp :

- Quyết định rồi ! Còn chờ Phương Tú trả lời.

Phương Tú nói :

- Tại hạ còn rất nhiều việc dở dang không thể chết được.

Rồi hắn tự cười mình nói tiếp :

- Điều kiện của Vu huynh đưa ra, Phương mỗ hoàn toàn ưng chịu. Chỉ còn một điểm không hiểu Vu huynh có chịu thương lượng chăng ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Phải chăng Viện chúa không muốn đi theo bọn lão phu dời khỏi nơi đây?

Phương Tú nói :

- Nếu các vị cho là phải có tại hạ đi kèm các vị mới được an toàn thì tại hạ đưa các vị đi cũng không sao. Có điều tưởng chả cần đến ba ngày.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Theo Phương viện chúa thì thời gian nên rút lại bao nhiêu ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ nghĩ rằng chỉ một ngày một đêm là đủ.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Một ngày một đêm liệu chúng ta đi được bao xa ?

Phương Tú đáp :

- Ít ra là các vị đã ra đây ngoài trăm dặm.

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Chúng ta đi bằng cách gì ?

Phương Tú đáp :

- Ngoài trang có sẵn tuần mã, xe bông. Các vị muốn đi thứ gì cũng được.

Vu Trường Thanh nói :

- Viện chúa chuẩn bị châu báu lắm.

Phương Tú cười lật hỏi lại :

- Vu huynh quyết định đi bằng cách nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Bọn lão phu định đi bằng xe.

Phương Tú hỏi :

- Bao giờ khởi hành ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đi ngay bây giờ được không ?

Phương Tú đưa mắt nhìn sang Vương Sĩ Quý và Hàn công tử nói :

- Các người thông tri cho quần hào mai phục ở bốn mặt bảo họ giải tán lập tức.

Wương Sĩ Quý hỏi :

- Rút đi đâu ?

Phương Tú đáp :

- Rút về Phương Gia Đại Viện.

Wương Sĩ Quý nhìn Lý Hàn Thu mấp máy môi muốn nói gì lại thôi.

Lý Hàn Thu ngó thấy nghĩ bụng :

- Coi chừng anh chàng Hàn công tử này đã nắm giữ quyền lớn. Đến chức tổng quản trong Phương Gia Đại Viện còn phải hỏi chỉ thị của gã.

Bỗng thấy Hàn công tử khẽ đáp :

- Xin tuân theo ý Viện Chúa. Chúng ta kéo hết về Phương Gia Đại Viện.

Wương Sĩ Quý dạ một tiếng rồi quay lại vẫy tay hô :

- Truyền cho các vị võ sư ở bốn nẻo đường rút cả về Phương Gia Đại Viện.

Bốn gã đại hán võ phục dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Phương Tú lại dặn :

- Tổng quản nhớ để lại cho con tuần mã và hai cỗ xe bông.

Wương Sĩ Quý đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Phương Tú nói :

- Được rồi ! Các người đi đi !

Wương Sĩ Quý và Hàn công tử không sao được đành trở gót ra đi.

Phương Tú bỗng trầm giọng quát :

- Quay lại đây !

Hàn công tử và Vương Sĩ Quý quay lại hỏi :

- Viện Chúa còn điều chi dặn bảo :

Phương Tú đáp :

- Các người không được phải người theo dõi. Vu Trường Thanh và Lý Hàn Thu đều là người anh hùng. Các vị đã nói ra miệng điều gì dĩ nhiên chẳng khi nào lừa gạt ta.

Vương Dĩ Quý nói :

- Thuộc hạ nhớ cả rồi.

Phương Tú cười lạt nói :

- Hay lắm ! Còn Quân cô nương, các người cũng đưa luôn về Phương Gia Đại Viện.

Vu Trường Thanh nói :

- Khoan đã !

Phương Tú hỏi :

- Sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Giữa Quân Trung Phụng và lão phu đà có danh phận thầy trò. Lão phu muốn đưa y đi.

Phương Tú chau mày hỏi :

- Cái đó không ổn. Y là con gái người báỉ đệ của Phương mỗ mà lại là kẻ thù của Lý Hàn Thu, Vu huynh đưa y đi há chẳng tự chuốc lấy những chuyện phiền não vào mình.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Đó là việc riêng của lão phu. Phương Viện Chúa bất tất phải quan tâm.

Phương Tú nghiêm nét mặt hỏi :

- Vu huynh ! Phương mỗ thật không hiểu. Tại sao Vu huynh lại nhất định đòi đưa y đi ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu chẳng đã nói là giữa chúng ta đã có danh phận thầy trò.

Phương Tú hỏi :

- Vu huynh chưa biết đó là một chuyện rắc rối hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu đã bảo Phương Viện Chúa bất tất phải quan tâm đến vụ này.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi nói :

- Thôi được, Vu huynh đã nhất định đòi đưa y đi thì Phương mỗ cũng chẳng biết làm thế nào ?

Vu Trường Thanh đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu chậm rãi nói :

- Lý thế huynh hãy đem Phương Viện Chúa ra ngoài trang trước đi và lên cái xe bông thứ nhất.

Tần Nhi hỏi :

- Còn đệ tử thì sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Người cùng đi với Lý Hàn Thu và cùng lên cỗ xe thứ nhất. Lão phu đi đón Quân Trung Phụng.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Phương Tú ! Tại hạ hy vọng các hạ thành thực một chút đừng có giở trò gì.

Phương Tú đáp :

- Phương mỗ tin rằng Lý công tử có đủ khả năng để giết Phương mỗ.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Các hạ nói đúng đó ! Vậy chúng ta đi thôi !

Phương Tú cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu theo sát Phương Tú. Tay trái chàng nắm lấy cổ tay mặt hấn. Chân phải chàng vẫn đặt lên lưng hấn.

Tần Nhi áp giải Vi Hoa phu nhân theo ra ngoài.

Đồng thời Hàn công tử và Vương Dĩ Quý cũng lui ra.

Lý Hàn Thu ra đến cổng lớn quả nhiên thấy hai cỗ xe bông đã đứng chờ sẵn. Ngoài ra còn bảy con tuấn mã.

Phương Tú cười lạt hỏi :

- Lý thế huynh định đi xe hay đi ngựa ?

Lý Hàn Thu làm bộ trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Đi xe quách !

Đoạn chàng cấp Phương Tú nhảy lên cỗ xe trước.

Tần Nhi ôm Vi Hoa phu nhân nhảy lên theo.

Lý Hàn Thu điếm vào mấy chỗ huyết đạo Phương Tú rồi nói :

- Phương Tú ! Tại hạ hy vọng trước khi buông tha các hạ thì hay hơn hết là các hạ giữ mồm miệng một chút, đừng có chọc giận tại hạ.

Phương Tú nói :

- Lý thế huynh nên nhớ là Vu Trường Thanh đã bắt được Phương mỗ và lão đã nhận lời tha Phương mỗ rồi.

Lý Hàn Thu nói :

- Đúng thế ! Vu lão tiền bối ứng thuận tha các hạ, nhưng tại hạ có thể phế bỏ võ công của các hạ rồi mới tha cũng được.

Phương Tú sững sốt nghĩ thầm :

- Thằng lỏi này nói sao là làm được như vậy. Ta không nên chọc giận gã.

Hắn nghĩ vậy liền cười khanh khách đáp :

- Lý thế huynh ! Thế huynh hãy yên tâm. Tại hạ đã nhận lời quyết không vọng động.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ chỉ mong lời nói của Viện chúa đúng như ý nghĩ.

Rồi chàng quay đầu nhìn lại phía sau thì thấy Vu Trường Thanh dẫn ba anh em Vu Tiểu Kiện cùng Quân Trung Phụng thông thả đi ra. Bọn này trèo lên cổ xe thứ hai.

Trên xe bỗng, Phương Tú đã sai người dong xe, nhưng Vu Trường Thanh xua tay đuổi họ đi rồi lão vung cây trường tiên đánh véo một cái, cổ xe lập tức bon von chạy lên trước.

Lý Hàn Thu toan hỏi Tần Nhi có người rượt theo không thì đột nhiên thấy xe bỗng chạy về phía trước.

Chàng mở rèm lên coi thì thấy một đại hán đầu đội mũ chiên, mình mặc áo đen ngồi ở trước xe huy động cây trường tiên cho xe chạy.

Lý Hàn Thu thấy chiếc xe mình theo sát xe của Vu Trường Thanh thì nghĩ thầm :

- Bây giờ bên địch chỉ còn một tên dong xe chắc gã không cứu Phương Tú. Vậy ta cứ để cho gã dong xe cũng không sao.

Vu Trường Thanh như đã có định kiến từ trước. Lão cho xe chạy như bay lao về phía trước.

Hai cổ xe chạy một mạch mười mấy dặm đường mới dừng lại.

Phương Tú nhắm mắt ngồi tựa thành xe lẳng lặng dưỡng thần.

Tần Nhi tuy có nhiều điều tâm sự muốn nói với Lý Hàn Thu, nhưng nàng ngại có Phương Tú ngồi đó, đành im miệng không thốt ra lời.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập. Bốn con tuấn mã đang đuổi tới nơi.

Lý Hàn Thu vội xách Phương Tú lên nói :

- Tại hạ vẫn không chắc các hạ là người thủ tín. Quả nhiên có người rượt theo đó.

Phương Tú chau mày nói :

- Tần cô nương ! Cô thử coi xem người nào rượt theo.

Khẩu khí của hần vẫn giữ địa vị chủ nhân.

Tần Nhi đang ngạc nhiên, nghe nói vậy vội mở rèm xe nhìn ra ngoài.

Người cỡi ngựa đi trước là Hàn công tử. Ngoài ra còn ba đại hán áo đen lưng đeo trường kiếm theo sát gã.

Tần Nhi rút đầu vào trong xe khẽ đáp :

- Chính là lệnh diệt Hàn công tử.

Phương Tú cười lạt nói :

- Thằng lỏi này càng ngày càng lớn mật. Đến lời nói của ta hán cũng không nghe.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Gã rượt theo hán có việc gì trọng đại.

Tần Nhi hỏi :

- Việc gì ?

Phương Tú đáp :

- Trước khi chưa gặp gã thì ta không thể dự đoán là việc gì được. Có điều mạng sống của ta đã ở trong tay người thì quyết nhiên nó không dám vô lễ.

Lý Hàn Thu nói :

- Dù gã có vô lễ thì chúng ta cũng không sợ đâu.

Lúc này cỗ xe trước đường như cũng đã cảnh giác đột nhiên dừng lại.

Lý Hàn Thu đưa tay ra hất rèm xe lên lạnh lùng nói :

- Dừng lại !

Đại hán dong xe dạ một tiếng rồi dừng xe ngay tức khắc.

Hàn công tử dẫn ba đại hán lướt nhanh như sao sa tới nơi.

Phương Tú xằng giọng hỏi :

- Bọn người rượt theo làm chi vậy ?

Hàn công tử giật cương lên trước. Rồi cả bốn con ngựa bày thành hàng chữ nhất cản trở mối đi.

Phương Tú lạnh lùng hỏi lại :

- Việc gì ?

Hàn công tử đáp :

- Xin tham kiến bá phụ.

Dương Tú gạt đi :

- Bất tất phải đa lễ. Ta đã dặn các người không được rượt theo. Sao hiền điệt lại coi lời nói của lão phu như cơn gió thoảng ngoài tai ?

Hàn công tử nghiêng mình đáp :

- Chẳng phải tiểu điệt cố ý trái mệnh lệnh bá phụ mà thực ra tiểu điệt có việc gấp không rượt theo không được.

Dương Tú hỏi :

- Việc gì ?

Hàn công tử đáp :

- Cái đó rồi tiểu điệt sẽ trình bày cho bá phụ.

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Lý Hàn Thu ! Tại hạ có điều muốn bàn với Lý huynh.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì ?

Hàn công tử đáp :

- Tại hạ muốn đem một vật rất quý trọng trên thế gian để đổi lấy sự tự do cho Dương bá phụ.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Vật gì ?

Hàn công tử cười mát đáp :

- Một người.

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi :

- Người nào ?

Hàn công tử đáp :

- Lôi Phi !

Lý Hàn Thu giật bắn người lên hỏi :

- Lôi Phi hiện giờ ở đâu ?

Hàn công tử đáp :

- Tại hạ muốn thương lượng với Lý huynh trước được Lý huynh đồng ý sẽ làm việc trao đổi và lập tức tại hạ đưa Lôi Phi đến.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Trong lúc thăng thốt chàng không biết trả lời sao. Chàng trầm ngâm hồi lâu vẫn lẳng lẳng không phúc đáp.

Hàn công tử cười mát hỏi :

- Lý huynh có ưng thuận không thì ngõ lời quyết đoán.

Lý Hàn Thu ngần ngừ một lúc rồi nói :

- Tại hạ muốn nhìn thấy Lôi Phi trước rồi sẽ quyết định.

Hàn công tử đáp :

- Được lắm.

Đột nhiên gã giơ tay lên vẫy một cái. Từ đằng xa một con tuần mã vọt chạy tới nơi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi. Tần Nhi muốn nói lại thôi. Con ngựa kia chạy như bay chỉ trong nháy mắt đã tới trước cỗ xe bông.

Một hán tử áo đen ngồi trên lưng ngựa hai tay ôm Lôi Phi.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn qua thì thấy Lôi Phi hai mắt nhắm nghiền tựa hồ đã ngất đi. Chàng không khỏi chau mày hỏi :

- Y bị thương hay là trúng độc ?

Hàn công tử lạnh lùng đáp :

- Y bị tại hạ điểm huyết đồng thời tại hạ đã lau hết những điểm trang trên mặt.

Lý Hàn Thu nói :

- Công tử hãy vỗ cho y tỉnh lại để y nói chuyện với tại hạ.

Hàn công tử hỏi :

- Tại hạ muốn được nghe lời quyết định của Lý huynh trước. Lý huynh có chịu đổi Phương bá phụ lấy người quý hữu này lại không đã ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Nếu đúng là Lôi Phi thì tại hạ ưng thuận cuộc trao đổi với Hàn huynh.

Bỗng nghe Vu Trường Thanh nổi lên tràng cười rộ nói :

- Hàn thế huynh ! Thật là diệu kế lấy rường đổi cột.

Vu Trường Thanh nói vậy rồi nhảy xuống xe từ từ tiến lại.

Hàn công tử lạnh lùng hỏi :

- Tiền bối có nhận biết Lôi Phi không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Bất luận lão phu có nhận biết Lôi Phi hay không, nhưng lão phu nói quyết là người này không phải là Lôi Phi.

Hàn công tử ngó Vu Trường Thanh một cái, gãi ngứa mặt lên trời bật cười ha hả rồi bắt đầu ngựa cho chạy vọt đi.

Ba hán tử áo đen cũng chạy theo sau Hàn công tử và giục ngựa lao đi rất mau.

Lý Hàn Thu ngó về phía Hàn công tử vừa chạy đi. Đồng thời chàng lên tiếng hỏi Vu Trường Thanh :

- Sao lão tiền bối vừa ngó vào người đó đã biết hẳn là giả dạng Lôi Phi.

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu vốn không quen biết Lôi Phi, thì làm sao biết kẻ khác giả trang được ? Đáng trách là Hàn công tử thiếu bình tĩnh để lộ mưu gian.

Phương Tú đột nhiên xen vào :

- Gìung già vẫn cay hơn gìung non. Hàn hiền đệ dù thông minh đến đâu cũng chẳng thể bì với Vu huynh được.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Phương viện chúa dạy quá lời !

Phương Tú hỏi :

- Vu huynh định đối phó với Phương mỗ bằng cách nào? Bây giờ có thể nói rõ cho Phương mỗ nghe được rồi đấy.

Vu Trường Thanh đáp :

- Chỉ cần viện chúa thủ tín lời hứa là lão phu phải nghĩ đến mối thâm tình ở với nhau đã mấy năm trời, không làm thương hại đến viện chúa. Nhưng Phương viện chúa mà còn cậy tài cho người theo rồi thì lão phu chẳng thể nào kìm hãm được Lý công tử, đành để mặc chàng hạ sát viện chúa.

Lý Hàn Thu nói :

- Các hạ có Hàn hiền diệt rất thông minh. Tại hạ e rằng cái thông minh của y sẽ đem lại cái vạ cho các hạ phải mau chết.

Phương Tú không nói gì nữa nhắm mắt lại ngồi tựa vào thành xe.

Vu Trường Thanh và Lý Hàn Thu lại lên xe bỗng tiếp tục cho xe chạy đi.

Xe đi đến chừng nửa đêm, đột nhiên có tiếng sóng nước ngoài sông vỗ bờ bồm lộp vào tai. Vu Trường Thanh cho xe chạy thẳng ra ngoài sông rồi dừng lại.

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Chẳng lẽ lão muốn đổi đi đường thủy.

Chàng nhảy xuống xe hỏi :

- Lão tiên bối ! Chúng ta bỏ xe đi thuyền hay sao ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Thế huynh kêu Phương Tú tỉnh dậy đi !

Phương Tú mở bừng mắt ra nói :

- Tại hạ vẫn không ngủ đâu.

Vu Trường Thanh nói :

- Phương viện chúa lâu ngày ở Kim Lăng chắc biết rõ đây là phương nào?

Phương Tú chuyển động mục quang nhìn bốn mặt một lát rồi đáp :

- Chẳng nhìn thấy bờ thấy bến thì tại hạ biết làm sao được ?

Vu Trường Thanh nói :

- Đúng thế ! Bờ sông dài hàng ngàn dặm thì dù Phương viện chúa tai mắt linh mẫn đến đâu cũng chẳng thể biết chốn hoang lương này là địa phương nào.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Đáng tiếc chỗ này không có thuyền bè thì các vị bỏ xe đi đường thủy làm sao được ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cái đó là việc của lão phu. Phương viện chúa bất tất phải nhọc lòng.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Lý thế huynh ! Thế huynh định đối phó với Phương Tú bằng cách nào xin nói ra !